

ποποίησε, κατὰ τὰς διατάξεις, τὰς ὁποίας ἔλαβεν ἡ βασιλικὴ ἐξουσία.

— Περιμένω, ἐψιθύρισε.

Οἱ εὐπατρίδαι τῆς ἔρριτον πλησίον αὐτῆς.

Ἐπὶ τέλους, ὁ Βουσύ, ὅστις ἡσυχόληθη ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν νὰ διδάσκη τὸν δοῦκα προβάλλων αὐτῷ ἑκατὸν λόγους πολιτικοῦ συμφέροντος, ἔλαβε μίαν ἀπόφασιν.

Διέταξε καὶ ἐπέσασεν τὸν ἵππον του μετὰ πλείστων κοσμημάτων, προσλαβὼν δὲ πέντε ἐκ τῶν μάλλον ἀπαρεσκόντων τῇ βασιλίδι μητρὶ εὐπατριδῶν καὶ τεθεὶς ἐπὶ κεφαλῆς αὐτῶν, ἐπορεύθη, διὰ μεμετρημένου βήματος, εἰς προὔπαντησιν αὐτῆς.

Ἡ Αἰκατερίνη ἤρχιζε νὰ κουράζεται, οὐχὶ περιμένουσα, ἀλλὰ μελετῶσα τρόπους ἐκδικήσεως κατ' ἐκείνων, οἵτινες ἔπαιζον αὐτῇ τοιοῦτο παιγνίδιον.

Ἀνεπόλει τὸν ἀρχαῖον μῦθον, κατὰ τὸν ὁποῖον ἀποστάτης δαίμων, ἐγκαθειργμένος ἐντὸς χαλκίνου δοχείου, ὑπόσχεται νὰ καταστήσῃ πλούσιον ἐκεῖνον, ὅστις ἤθελεν ἐλευθερώσει αὐτὸν ἐντὸς τῶν δέκα πρώτων ἑκατονταετηρίδων ἀπὸ τῆς καθιέρωστος, εἴτα δέ, καταληφθεὶς ὑπὸ μανίας, ὁμνύει νὰ θανατώσῃ τὸν ἄφρονα, ὅστις ἤθελε θράυσει τὸ πῶμα τοῦ δοχείου.

Ἡ Αἰκατερίνη εὕρισκετο εἰς τοῦτο τὸ σημεῖον.

Ὁ Βουσύ ἀφίκετο εἰς τὸ ὀχύρωμα καὶ παρετήρησεν ἀορίστως, ὡς νυκτερινὸς φρουρός, ὅστις μάλλον ἀκροᾶται ἢ βλέπει.

— Τίς εἶ; ἀνέκραξεν.

Ἡ Αἰκατερίνη ἀπεξεδέχετο τούλᾳχιστον γονυκλισίας· ὁ ἀποσταλεὶς καὶ πρότερον εὐπατρίδης ἠτένισεν αὐτήν, ἵνα γνωρίσῃ τὴν θέλησίν της.

— Ὑπάγετε, εἶπεν ἡ βασιλομήτωρ, ὑπάγετε ἐκ νέου εἰς τὸ ὀχύρωμα· φωνάζουσι· τίς εἶ; Ἀποκριθῆτε, κύριε, εἶναι τύπος...

Ὁ εὐπατρίδης προῆλθεν εἰς τὸ περίφραγμα.

— Εἶναι ἡ δέσποινα βασιλομήτωρ, εἶπεν, ἥτις ἔρχεται νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν καλὴν πόλιν τῆς Ἀγγέσης.

— Πολὺ καλὰ, κύριε, ἀπήντησεν ὁ Βουσύ· εὐαρεστήθητε νὰ στραφῆτε πρὸς τ' ἀριστερά, εἰς ἀπόστασιν ὀγδοήκοντα περίπου βημάτων ἐντεῦθεν ὑπάρχει ἡ θυρίς.

— Ἡ θυρίς! ἀνέκραξεν ὁ εὐπατρίδης, ἡ θυρίς! Χαμηλὴ θύρα διὰ τὴν Αὐτῆς Μεγαλειότητα!

Ὁ Βουσύ εἶχεν ἀποσυρθῇ καὶ δὲν τον ἤκουε.

Μετὰ τῶν φίλων του, οἵτινες ἐγέλων κρυφίως, εἶχε διευθυνθῇ πρὸς τὸ μέρος, εἰς τὸ ὁποῖον, κατὰ τὰς ὁδηγίας του, ἔμελλε νὰ κατέλθῃ ἡ βασιλομήτωρ.

— Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης ἤκουσεν; ἠρώτησεν αὐτήν ὁ εὐπατρίδης... Ἡ θυρίς!

— Αἶ! ναι, κύριε, ἤκουσα· ἄς εἰσέλθωμεν δι' αὐτῆς, ἀφοῦ ἐκεῖθεν εἰσέρχονται.

Ἡ συνοδία ἐστράφη πρὸς τὰ ἀριστερά καὶ ἡ θυρίς ἠνεῴχθη.

Ὁ Βουσύ, πεζὸς καὶ μὲ τὸ ξίφος γυμνὸν εἰς τὴν δεξιάν, προῦχώρησεν ἐκτός

τῆς μικρᾶς θύρας καὶ ὑπεκλίθη εὐσεβῶς ἐνώπιον τῆς Αἰκατερίνης, πῆριξ δ' αὐτοῦ τὰ πτερὰ τῶν πύλων ἐσύροντο ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

— Καλῶς ἦλθεν ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης εἰς τὴν Ἀγγέσιν, εἶπεν ὁ Βουσύ.

Πλησίον αὐτοῦ ὑπῆρχον τύμπανα, τὰ ὁποῖα δὲν ἐκρούσθησαν, καὶ λογχοφόροι, οἵτινες δὲν ἐπαρουσίασαν ὅπλα.

Ἐπεται συνέχεια.

Δμλ.

Ο ΤΡΕΛΟΣ ΤΗΣ ΛΑΜΠΡΗΣ

Ἀθηναϊκὴ εἰκὼν.

Ἐμμενον τότε, πρὸ πέντε ἐτῶν, ἐν Ἀθήναις, φιλοξενούμενος παρὰ τινὶ φίλῃ μου οἰκογενεῖα, κατοικοῦση ἐκεῖ που παρὰ τὸν ναὸν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς.

Ἡ ἐβδομὰς τῶν Παθῶν παρῆλθεν, ἦτο πλέον ἡ μεταμεσημβρία τοῦ Μεγάλου Σαββάτου καὶ ἐφαίνοντο αἱ πυρετώδεις ἐνέργειαι ὅλων τῶν πῆριξ γειτόνων μου, πρὸς καλλιτέραν καὶ μεγαλοπρεπεστέραν τοῦ Πάσχα ὑποδοχὴν. Ἀκριβῶς καταντικρὺ τῆς οἰκίας εἰς ἣν διέμενον, κεῖται σειρὰ χθαμαλῶν καὶ ταπεινῶν οἰκίσκων, τῶν ὁποίων αἱ νοικοκυραὶ ἀπὸ πρωῒς ἔτι, κατεγίνοντο νὰ ἐπιδειξῶσι τὴν βαφικὴν τῶν ἱκανότητά, χρωματίζουσαι διὰ λευκοῦ καὶ κυανοῦ χρώματος τοὺς ἐξωτερικοὺς τοῦλάχιστον τοίχους τῶν οἰκίδων τῶν.

Ἐξω, παρὰ τὸν δρόμον, ἐφαίνετο ὁ μεγαλύτερος υἱὸς τῆς οἰκογενεῖας, σφάζων τὸ ἀρνί, ἀφοῦ τρεῖς ἐσχημάτισε τὸν σταυρὸν ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ του.

Ὁ πατὴρ τῆς οἰκογενεῖας ἔρχεται, καὶ αὐτὸς κρατῶν ὀψώνια, καὶ παῖδα παρ' αὐτῷ ἔχων καταφόρτον τυροῦ, καὶ ὠν κοκκίνων καὶ παντὸς πασχάλινου, ἐξαιρετικῶς τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἐσθιομένου.

Ἡ φυσιογνωμία του φαίνεται εὐχαρις, ὡς ἀνθρώπου εὐτυχοῦς. Καὶ πράγματι, ἔτι καὶ ὁ πολυμελέστερος οἰκογενεάρχης, ὁ μετὰ δυσκολίας κερδαίνων τὸν ἄρτον τῶν τέκνων του, ὁ καθ' ἐσπέραν εἰσερχόμενος εἰς τὴν στέγην του, οὐχὶ δύσθυμος ἀλλὰ σκυθρωπός, ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ θὰ φαίνεται εὐτυχής.

Ἡ δὲ κόρη τῆς οἰκογενεῖας, ἀφοῦ ἐτελείωσε τὴν βαφὴν τῶν ὠν, καταγίνεται νῦν νὰ δώσῃ καὶ τὴν τελευταίαν ματρίαν εἰς τὸ καινούργιον ἐνδυμᾶ της.

Καὶ λείπει, εἶν' ἀδύνατον. Μία κορδέλα ἢ ἓνα πλάσιμον. Αὐριοῦ δὲ ὅτε θὰ τὸ φορέσῃ, φαντασθῆτε ὁποῖα εὐτυχία νὰ τὴν ἰδῇ ἐκεῖνος, καθὼς τῆς εἶχε μάλιστα εἰπεῖ ὅτι τῆς πηγαινέουν θαυμάσια τὰ κόκκινα! Δὲν θὰ τῆς πῇ ὅτι μοιάζει σὰν κόκκινο αὐγό; Τί χαρά, τί χαρά!

Ἀλλὰ πρὸς ταῖς προετοιμασίαις ταύταις τῆς ὑποδοχῆς τοῦ Πάσχα, ἐκεῖ εἰς τὸν γωνιαῖον ἐκεῖνον οἰκίσκον, γίνονται καὶ πρὸς ὑποδοχὴν τοῦ Ὑμεναίου τοιαῦται.

Ἡ οἰκογενεῖα τοῦ οἰκίσκου αὐτοῦ ἀποτελεῖται ἐκ τριῶν ἀτόμων, τῆς γραίας μητρὸς, τῆς κόρης εἰκοσαετοῦς καὶ ἐμμορ-

φοτάτης νεάνιδος, καὶ τοῦ υἱοῦ καὶ προστάτου τῆς οἰκογενεῖας, εἰκοσιπενταετοῦς ἐργατικοῦ νέου.

Ὁ σύζυγος καὶ πατὴρ, εἶνε παλαιὰ ἱστορία, ἀπέθανεν ἐκ τῆς ἐργασίας του αὐτῆς, καταπλακωθεὶς ὑπὸ καταπεσόντος τοίχου. Τίς ἔμεινεν ὁ προστατεύων τὴν οἰκογενεῖαν; Τὸ κατ' ἀρχὰς ἡ μήτηρ, καὶ ἔπειτα ὡς ξυλουργός, ὁ υἱός. Ἐξὼν ἀνέτως καὶ σχεδὸν εὐτυχής. Τώρα μάλιστα εἶχον εὑρεῖ καὶ τὸν γαμβρὸν τῆς κόρης. Ἦτο φίλος τοῦ ἀδελφοῦ, ἐργαζόμενος ἐν τῷ αὐτῷ καταστήματι, καὶ ἐγένετο καὶ τῆς ἀδελφῆς, τὴν ὁποίαν, δύν' ἐβδομάδας ἀπ' οὗτου ἐγνώρισεν, ἡραβωνίσθη.

Ἐφάρθη ὡς τίμιος νέος. Ἦτο πτωχός· ἂν ἦτο πλούσιος;...

Οἱ γάμοι τῶν ὠρίσθησαν τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα. «Εἰς τὴν γενικὴν χαρὰν, θὰ μᾶς φέρῃ εὐτυχίαν ἂν στεφανωθούμεν» εἶπεν.

Ἡ γνώμη του ἐγένετο ἀσπαστή· καὶ ἦτο δυνατόν νὰ χαλάσουν τὸ χατήρι τοῦ γαμβροῦ;

Αἱ προετοιμασίαι ἐγένοντο πλείότεραι, ὡς ἀνέφερον, εἰς τὸν οἶκον τοῦτον. Ἐφθάνον πανταχόθεν κάλαθοι πεπληρωμένοι ποτηρίων καὶ μαχαίροπυρρῶν καὶ φιάλων ἢ δίσκοι καταφόρτοι γλυκῶν καὶ ἐδεσμάτων. Ἐγὼ καθήμενος εἰς τὸν ἐξώστην τοῦ ξενίζοντός με οἴκου, ἐν συνοδίᾳ τῆς δεκαπταετίδος κόρης τῆς οἰκοδοποιῆς, ἤκουον ταύτην διηγουμένην εἰς ἐμὲ διὰ τῆς μαγευτικῆς φωνῆς της, τὰς παρελθούσας ἡμέρας τῆς γνωριμίας τῶν μελλονύμφων, μυθιστόρημα πλήρες πάθους καὶ ἔρωτος.

Καὶ μοὶ ἔλεγεν ἡ λάλος κόρη, μοὶ ἔλεγεν ὅτι... ἀλλ' ἀκριβῶς δὲν ἐνθυμούμαι τι. Νομίζω ὅτι ἐζήλευε τὴν τύχην των, ὅτι τοὺς ἐξετίμα καὶ ὑπελήπτετο ὅτι τοὺς ἐπρότεινε νὰ τοὺς στεφανώσῃ.

Ἐγὼ, ὅχι διότι ἀγαπῶ πάντοτε ν' ἀντιλέγω, ἀλλὰ μάλλον διὰ νὰ τὴν ἀναγκάζω νὰ μοὶ ὁμιλῇ, τόσῳ μ' ἐθέληεν ἡ παροξυνομένη φωνὴ της, τῇ ἀπεκρινόμενῃ ὅτι δὲν ἔχει δίκαιον νὰ προσεφθλῇ τὴν εὐτυχίαν τῶν προστατευομένων της, καὶ ὅτι μηδένα πρὸ τοῦ τέλους, εἶνε ὀρθόν, νὰ μακαρίζῃ.

Ἐκείνῃ δὲ ἐν τῇ προσποιητῇ ὀργῇ της·

— Κύριε Αἴσωπε, μοὶ ἀπήντα, σὰς βεβαιῶ ὅτι ἂν δὲν σὰς ἐγνώριζα ὡς νομικόν, θὰ ἐβεβάζωνα μεθ' ὀρκου καὶ στοιχήματος ὅτι εἰσθε δάσκαλος.

— Τί, μήπως νομίζετε ὅτι ζηλεύω τὴν εὐτυχίαν τῶν προστατευομένων σας; Τοὺς ζηλεύω μόνον ὅτι ἔτυχον τοιαύτης προστατείας.

— Ἀφήσατε τὰς κολακείας παρακαλῶ.

Ἄλλως τε δὲν εἶπα ὅτι τοὺς ζηλεύετε, εἶπα μόνον, ὅτι οἱ λόγοι σας εἶνε πολὺ σχολαστικοί, ἐνῷ σεῖς...

— Ἐνῷ ἐγὼ δὲν εἶμαι διόλου.

— Τούλᾳχιστον φαίνεσθε.

— Ω! Merci διὰ τὸ compliment.

— Ἀφοῦ μὲ ἀναγκάζετε σεῖς...

— Σὰς βεβαιῶ...

— Ἀς τ' ἀφήσωμεν αὐτά, ἄς τ' ἀφή-

σωμεν. Μοῦ ὑπεσχέθητε ὅτι θὰ τοὺς στεφανώσωμεν μαζύ. Καὶ πιστεύω ὅτι θὰ κρατήσετε τὸν λόγον σας.

— ὦ! εὐχαρίστως, ἂν εἰς τοῦτο δὲν ἐμποδίζη, ἢ περὶ τοῦ ἀμφιβόλου τῆς μελλούσης εὐτυχίας των ἰδέα μου.

— Μὰ πάλι εἰς τὸ ἴδιο ζήτημα ἐπανέρχεται; Δεικνύετε τὴν ἐπιμονήν.

— Τοῦ ὄνου ὁ ὁποῖος δὲ ἐννοεῖ νὰ τὸ κουνήσῃ ἀπὸ . . .

— Σὰς βεβαίῳ, κύριε Αἴσωπε, ὅτι πάντοτε μὲ διακόπτετε καὶ θέλετε νὰ μὲ παρεξηγήτε. Θὰ σὰς κρατήσω κ' ἐγὼ ἀμάχη.

— Ναί, ἀλλ' αὐριον τὸ πρῶτ', ἐκούσα ἀκουσα θ' ἀναγκασθῇτε . . .

— Τὸ ξέσσω τὸ ὑλάχιστον ἕως αὐριον τὸ πρῶτ' ὅθ' εἶμαι ἡσυχῇ.

Ἄλλ' ἀκριβῶς τῇ αὐτῇ στιγμῇ ἐφάνη ἡ προστατευομένη τῆς εἰς τὴν θύραν τὴν ὁποίαν καὶ ἐκάλεσεν.

— Ἐλένη, τῇ εἶπε, σοῦ συνιστῶ ἀπ' ἐδῶ ἂν καὶ δὲν εἶνε πολὺ κατάλληλος ὁ τόπος, ἕνα φίλον μας, ὁ ὁποῖος θὰ σὲ στεφανώσῃ αὐριον μαζύ μου.

Ἡ Ἐλένη νῆχαρίστησε καὶ μετὰ τινὰς ἄλλους λόγους εἰσῆλθεν εἰς τὸν οἶκόν τῆς.

— Πολὺ καθῶς πρέπει κόρη, εἶπα εἰς τὴν φίλην μου.

— Ναί, θὰ ζήσῃ εὐτυχὴς ὁ σύζυγός τῆς, μοὶ ἀπεκρίθη καὶ εἰσῆλθον.

Πρῶτ', πρῶτ', μ' ἐξήγειραν οἱ κρότοι τῶν πυροβολισμῶν τῶν παιδῶν τῆς συνοικίας.

Ἠγέρθη ἀπὸ τῆς κλίνης μου νυστάζων ἔτι, διότι εἶχα μείνει ἕως τὰς 2 μετὰ τὸ μεσονύκτιον εἰς τὴν πρῶτην Ἀνάστασιν, βλαστημῶν καὶ μένεα πνέων κατὰ τοῦ Σθάρτσου καὶ τοῦ Βάκωνος μετὰ τῶν ὁποίων ἀμφισβητεῖται τὸ γέρας τῆς ἐφευρέσεως τῆς πυρίτιδος, ἐὰν δὲν λάθωμεν ὑπ' ὅφει μὰς ὅτι κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἸΔ' αἰῶνος καὶ οἱ Κινέζοι καὶ οἱ Ἀραβες ἐγνώριζον τὴν χρῆσιν τῆς.

Μπάμ! μπούμ! ἐκρότουν αἱ πιστόλαι ἀριστερά.

Μπούμ! μπάμ! ἀπεκρίνοντο δεξιά, ὥσπερ θέλουσαι νὰ μὲ ἐξεγείρῳ τῆς ὀκνηρίας μου.

Τρούκ, τρίκ, τρίκ, τρούκ, ἀκούω ἔξωθι τῆς θύρας μου.

— ὦ, νὰ πάρῃ ὁ διάβολος! ἀνεφώνησα.

— Χά! χά! χά! χά! χά! χά! Γέλωτες θορυβώδεις, συνοδεύουσι τὴν κροτοῦσαν ἔτι τρακατροῦκαν, τὸ ὀφιοειδῶς διπλωμένον ἐκεῖνο χαρτίον, τὸ πεπληρωμένον πυρίτιδος καὶ κροτοῦνός δὲν ἤξεύρω τί.

— Κύριε Αἴσωπε, κύριε Αἴσωπε! Κοιμάσθῃ ἀκόμη; ἐντροπή! Εἶνε δέκα ὥραι.

Ὁ κόσμος κάνει ἔξω Χριστὸς Ἀνέστη καὶ ἀνάβει τράκαις.

Ἦτο ἡ δεκαεπταετής κόρη τῆς οἰκοδεσποίνης. Τί ἔπρεπε νὰ τῆς ἀπαντήσῃ; Ἄ! ἐθυμήθηκα!

— Μὰ . . . δὲν ἔχομε ἀπὸ χθὲς ἀμάχη;

— Ναί, μὰ σήμερα διαλύεται . . . Εἶνε ἡμέρα ἀγάπης καὶ χαρᾶς.

— ὦ! βέβαια, βέβαια, ἀμέσως ἐφθασα.

— Γρήγορα, γρήγορα καὶ ἐτοιμάζομε πόλεμον μὲ ταῖς τράκαις ἔξω.

Ἐπλύθη, ἐνεδύθη καὶ μετὰ πέντε λεπτά ἤμην ἔξω τοῦ δωματίου μου.

Ἡ Μαρία, δηλαδὴ ἡ χαρίεσσα δεκαεπταετής τῆς οἰκοδεσποίνης κόρη, μ' ἐπερίμενεν ἔξω τῆς θύρας μου· τείνουσά μοι δὲ ἐν αὐτὸν κόκκινον, δύο τράκαις καὶ τὴν ροδοκόκκινον παρειάν τῆς.

— Χριστὸς Ἀνέστη, μ' εἶπε.

— Ἀληθῶς Ἀνέστη, ἀπήντησα καὶ τὴν ἐτίμησα.

Ἐξῆλθα εἰς τὸν ἐξώστην ὅπου ἦν συνηγμένη ἅπανα ἡ οἰκογένεια. Ὁ πατήρ, ἡ μήτηρ, ἡ μεγαλειτέρα ἀδελφὴ καὶ ὁ ἀδελφός τῆς, ἅπαντες μὲ ὑπεδέχθησαν μὲ τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη», χωρὶς ἐννοεῖται νὰ ἐπισφραγισθῇ διὰ φιλήματος τοῦτο.

Οἱ λοιποὶ ἐξῶσται, τὰ δώματα, αἱ θύραι, αἱ αὐλαί, ἦσαν κατὰμεστα κόσμου, ἐορτασίμου, εὐθύμου, φειδρού, γελῶντος.

Εἶνε μὲν ἀληθὲς ὅτι ἡ Ἐκκλησία μας θεωρεῖ ὡς μεγαλειτέραν ἐορτὴν τὴν Χριστοῦ Γέννησιν, ἀλλ' ἐπίσης ἀληθὲς ἐστὶν ὅτι ὁ λαὸς περισσότερον χαίρει καὶ ἀγάλλεται κατὰ τὴν Ἀνάστασιν Αὐτοῦ. Καὶ νὰ σὰς εἰπῶ, τὴν ἰδέαν μου, τὸ πρᾶγμα ἐξεταζόμενον κατὰ τὴν λογικὴν τοῦ κόσμου, φαίνεται ὀρθότερον.

Τώρα ἂν ἡ ἐορτὴ αὕτη τελεῖται ὡς δεῖ, ἄλλο ζήτημα. Ἐγὼ μόνον ἀντιγράφω ἐκ τοῦ νοῦ μου τὰς ἐντυπώσεις μου.

Ὅλος ὁ κόσμος οὗτος, ὁ ἐκεῖ διὰ τῶν κρότων ἐκδηλῶν τὴν χαρὰν του, εὐθυμεῖ καὶ ἀγάλλεται τελῶν τὴν μνήμην τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου; Δύσκολον ν' ἀποφανθῇ τις, τρέχων τὸν κίνδυνον νὰ ἐκληφθῇ ὡς τολμητής . . .

Τὸ ἀληθὲς εἶνε ὅτι, οὐδ' οἱ γέροντες μένουσι μὲ κενὰς τὰς χεῖρας· πολλῶν περισσότερον οἱ νέοι καὶ αἱ νεάνιδες.

Πάντες οἱ ἐν τῇ συνοικίᾳ μας ἐκεῖνη, ἐκράτουν τι ἐν χερσίν. Τράκαις, βαρελότα, λολοὺς ἢ τρελοὺς, πιστόλας καὶ εἴ τι ἄλλο διὰ πυρίτιδος ἀνάπτον καὶ ἔχον συγγένειαν πρὸς τὸν χάρτην καὶ τὸν σίδηρον, ἐν οἷς ἐγκλειόμενον, θυμοειδῶς εἶτα ἀνάπτει καὶ κροτεῖ.

Ὁ κόσμος οὗτος ὁλόκληρος, καιόμενος, ἐμάχετο. Ὁ εἰς κατὰ τοῦ ἑτέρου. Πάντοτε ὅμως ἐν διακρίσει φύλων. Καὶ περίεργον, ἐνῷ ἄλλοτε ἕκαστος προσπαθεῖ νὰ φανῇ ἄβρὸς πρὸς τὰς νεάνιδας, καὶ τὰς κυρίας, νῦν ζητεῖ ἐπιμῶνως νὰ τὰς προσβάλλῃ διὰ τοῦ τρελοῦ του. Καὶ ἐκεῖναι ὅμως ἀφήνουσαι κατὰ μέρος πᾶσαν προσπάθειαν δειλίαν, ἀντεπεξήρχοντο διὰ τῆς τράκαις των, ἐπιφέρουσαι ζημίας, καὶ ἐστὶν ὅτε καίουσαι καὶ τὸ ἡμίφυλον, τὸ ὁποῖον φεῦ, δὲν εἶχεν ὑπηρετήσῃ τὸν κύριόν του ὅσον ἔδει.

Ἡ Μαρία διηύθυνεν ὅλαις ταῖς τράκαις τῆς κατὰ τοῦ δώματος τῆς Ἐλένης, ἡ ὁποία πάλιν ἐφιλοτιμεῖτο νὰ ἀνταποδώσῃ τὰ ἴσα.

Ὁ μέλλων σύζυγός τῆς ἐκράτει τρομπόνιον, τὸ ὁποῖον ἐπλήρου καὶ εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε νὰ ἐκκωφανῇ τοὺς πάντας.

Ἐν τῇ γενικῇ ὅμως ταύτῃ χαρᾷ, ἐν τῇ

εὐθυμίᾳ καὶ ἀγαλλιάσει, ὁ δαίμων ὁ κακός, πάντοτε σχεδὸν βάλλει τὴν οὐρανὸν του.

Τὸ ὄπλον τοῦ μέλλοντος νυμφίου, πυρακτωθὲν ὑπὲρ τὸ δέον, καὶ μὴ τόσῳ στερεόν, διεσπάρχη. Τὰ τεμάχια του ἀνεπήδησαν εἰς τὸν ἄερα, ἀλλ' ἐν τούτων ἐπληξεν ἀκριβῶς κατὰ πρόσωπον τὴν Ἐλένην, ἀφῆσαν αὐτὴν ἀπνουν.

Ἡ μήτηρ, ὁ ἀδελφός, ὁ ἀκούσιος φονεὺς τῆς, ἐσπευσαν πρὸς αὐτήν, ἀλλὰ πρὸς τί;

Περιττὸν νὰ σὰς ἀναφέρω ὅτι ἡ εὐθυμία ἅπασα, ἐπὶ τῷ συμβῶντι τούτῳ ἀμέσως διεκόπη.

Καὶ ἡμεῖς εἰσῆλθον μεσα. Ἡ Μαρία κάτωχρος μ' ἐπλησίασε.

— Σεῖς εἰσθε ὁ ἡθικὸς φονεὺς τῆς Ἐλένης, μ' εἶπε, σεῖς διὰ τῶν ἀνοήτων μαντειῶν σας, ἐπεφέρατε τὸν θάνατόν τῆς.

Ἐκλείσθη δὲ δι' ὅλην τὴν λοιπὴν ἡμέραν εἰς τὸ δωματίον τῆς.

Χωρὶς ποσῶς νὰ δίδω ἀκρόασιν εἰς τοὺς δεισιδαίμονας λόγους τῆς φίλης μου, ἐλυπήθη διὰ τὸν οἰκτρὸν θάνατον τῆς τάλαιπώρου νεάνιδος. Ἡ κηδεὶα τῆς ἐγένετο τῇ ἐπαύριον, οὐχὶ μεγαλοπρεπῆς, ἀλλὰ συγκινητικὴ.

Μετὰ δύο ἡμέρας ἀνεχώρουν λαβὼν τὴν ὑπόσχεσιν τῆς Μαρίας ὅτι θὰ μ' ἐκράτει ἐν ἡμέρῳ περὶ τῆς λοιπῆς οἰκογενείας.

Ἀκριβῶς εἰς τὸν λόγον τῆς μ' ἔγραψε μετὰ ἕνα μῆνα:

Ἡ μήτηρ τῆς Ἐλένης ἀπέθανεν, ὁ ἀδελφός τῆς ἀγνοεῖται ποῦ εὐρίσκεται καὶ ὁ μνηστὴρ παρεφρόνησε πρὸ πολλοῦ. Γυρίζει τὰς ὁδοὺς ἡμίγυμος, ἀνατείνων δὲ τὰς χεῖρας κραυγάζει μὲν μπόμ. Οἱ ἀγιοπαῖδες τρέχουσιν ἐξοπλισθὲν του, φωνάζοντες: νὰ ὁ Τρελὸς τῆς Λαμπρῆς, ὁ Τρελὸς τῆς Λαμπρῆς. Τοιοῦτον τῷ ἔμεινεν ἐπιτέτον. Ὅταν τὸν βλέπω ἡ καρδία μου σπαράσσεται καὶ ἀκούσα ἀναμνησκομαι τῆς σκηνῆς ἐκεῖνης τοῦ Πάσχα. Ἀπορον πῶς δὲν θέλει ὁ κόσμος νὰ ἐννοήσῃ τὸ βάρος τοῦ ἐθίμου τῶν πυροβολισμῶν. Τί χρειάζεται εἰς τὴν χαρὰν καὶ εὐθυμίαν τῆς οἰκογενείας ἐστὶας τὸ πυροβόλον καὶ ἡ τράκα, ἀπὸ μάλιστα οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει πρὸς τὴν ἐορτήν. Ὡρτίσθη ὅτι οὐδέποτε θὰ ἀνάψω τοιαῦτα ἐπιδητικὰ τῆς χαρᾶς μου. Ἄν θέλετε συμφωνήσατε μετ' ἐμοῦ.

Ὁ δυστυχὴς Τρελὸς τῆς Λαμπρῆς πιστεύει ὅτι δὲν θὰ ζήσῃ πολὺ . . .

Πράγματι ἡ πρόρρησις τῆς Μαρίας ἐπληρώθη.

Τὸ ἐπόμενον Πάσχα εὐρέθη νεκρὸς εἰς τὴν τρώγλην του.

Μάρτιος 1887.

Αἴσιωπος

Εἰς τὸ Γραφεῖον

ΤῶΝ ΕΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤῶΝ ΠΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΒΙΒΛΙΑ:

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῇ ἐξωτερικῇ ἐπιθυμοδυνάμει νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτὰ, ἐλευθέρως ταχ. τελῶν]

Στεφάνου Θ. Ἐνόν: Ὁ Διάβολος ἐν Τουρκίᾳ, ἢτοι Σχηματὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει. Ἐκδόσις δευτέρα, ἀδεία τοῦ συγγραφέως, ἐν ἡ προσετέθη ἐν τέλει καὶ τὸ δρᾶμα Ἡ Καταστροφὴ τῶν Γεννητῶν, Τόμοι 2 . . . Δραχ. 5. [5,50]

Στεφάνου Θ. Ἐνόν: Ἡ Ἡρώς τῆς Ἐλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, μυθιστορία εἰς δύο τόμους ὁγκώδεις. . . Δραχ. 4. [4,50]

Γεωργίου Α. Βαλαβάρη: Διηγῆματα, κομψὸς τόμος περιέχων 8 διηγῆματα . . . Δραχ. 1. [1,20]

Αἰμιλίου Ζολᾶ: Τὰ Ἀπόκρυφα τῆς Μασσαλίας . . . Δραχ. 3. [3,30]

Γεωργίας Σάνδης: Αἰὼν Αἰώνης, μετάφρασις Ἰ. Ἰσιδ. Σκυλίση . . . Δραχ. 1,50. [1,80]